

ekstraordinære Straffe. Vi behøve egentlig ikke nu at anføre alt, hvad vi vide, hvad Erfaringen, hvad Videnskaben, hvad Lovgivningsmagten, hvad Domstolene, hvad Fængselsmændene vide, og hvad alle, der have med Samfundets Udskud, som det hedder, at gøre, vide, nemlig det, at Pryglestraffen er et aldeles ukvalificeret Middel til at forbedre Forholdene. Thi Statistikken siger os, at vi overhovedet ikke behøve ny Straffe. Alligevel ikke alene foreslaar man ny Straffe, Skærpselser af Straffen, men man foreslaar endog vedvarende Pryglestraffen. At en Del Medlemmer vare tilbøjelige til at gaa ind derpaa for 2—3 Aar siden, var jo ret undskyldeligt, men at de nu, efter de Oplysninger, som kunne have, ville gaa ind paa den, er lidet forstaaeligt.

Men lad os saa se en Gang paa, hvad det er for en Straf, der her skal indføres. Den er nemlig ikke ganske den samme, som den var, den Gang Lovforslaget første Gang forelaa for os. Den Gang, Justitsministeren i denne Samling forelagde Lovforslaget, skulde der kunne straffes med Kat og med Tamp og med Rotting. Straf med Kat udgik efter Landstingets Vedtagelse. Thi, sagde man — det pryglevenlige Flertal i Landstingsudvalget —, hvad Straf med Kat betyder, er ikke saa klart for den almindelige Befolkning som Straf med Tamp og Rotting, og derfor vilde man ikke have Kat anvendt. Det er, tillader jeg mig at mene, et Dække for den virkelige Grund, men Dækket er meget lidet godt. Thi det Ræsonnement, at Kat ikke ret forstaas af den almindelige Opfattelse, indeholder ikke noget Forsvar for Rotting. Medens Rotting nemlig ved Straffelovene og Dommene vel er gaaet ind som et Ord, hvis Lyd Folk kende, er det i Virkeligheden lige saa lidt forstaaet af nogen som Kat. Der er vist ikke mange her, der vide, hvad Rotting er. Det er et fransk Ord, der hedder „rotin“, og som paa Fransk er en Fordrejelse af et malayisk Ord „rotang“, der er Betegnelsen for et Rør, der vokser i Østasien. Dette er i Virkeligheden ganske udenfor den populære Forstaaelse, og hvor man af den anførte Grund ikke kunde nævne Kat, kan man sandelig endnu mindre anvende Rotting, det er heller ikke populært og umiddelbart forstaaeligt. Den sande Grund er naturligvis, at Kat er et afskyet Ord, Kat og Knut ere omtrent lige afskyede og det ikke med Urette, thi Kat og Knut ere to nære Slægtninge. Katten er et kort Træskaft, paa hvis ene Ende der er fast-

gjort 5 eller 9 Læderremme, og Knut er det samme Redskab blot med den Tilføjelse — rigtignok en betydelig Tilføjelse —, at der er en lille Metalkugle i Spidsen af Remmene. Knutten i sin oprindelige Form blev allerede afskaffet i Rusland 1845. Hvad der siden 1845 er kaldet Knut i Rusland er i Virkeligheden en Pisk — swetj, hedder den —, som ikke er den oprindelige Knut, men som er et Redskab, der ikke er en Smule mere ondartet end Katten. Katten er lige saa ondartet som den yngre Knut; denne swetj, som populært vedblivende kaldes Knut, er nemlig en trestrengt Læderpisk, og Katten bestaar ligeledes af Læderstrengene satte paa et Skaft. Men selve denne „Knut“ blev afskaffet i Rusland som almindeligt Straffemiddel i 1863. Nu vil ganske vist en og anden sige til mig: Der anvendes dog vist Knut af den nyere Slags i Rusland den Dag i Dag. Den Ting tør jeg ikke modsige, thi der er jo hvert Øjeblik i Rusland indført lokal eller almindelig Belejringstilstand, eller „mindre Belejringstilstand“ eller andre ekceptionelle Forhold og under disse anvendes formodentlig Straffe, som den almindelige Straffelov ikke tilsteder. Men Sandheden er, at selv i Rusland har Kulturen fremtvunget Afskaffelsen først af den gamle Knut i 1845 og senere af den ny Knut i 1863, den, som var Kattens Tvilling-søster.

Tampen er bibeholdt her i Lovforslaget, man har ikke turdet lade Katten staa, men Tampen har man bibeholdt — og den turde være lige saa ondartet som Katten —, uden at der er mindste Nødvendighed derfor, eller for overhovedet at indføre strengere Straffe, og — hvis man vilde have strengere Straffe — uden at der var mindste Nødvendighed for at vende tilbage til saadanne kulturfjendtlige Straffe, som man selv i Rusland har maattet gaa bort fra. Altsaa 40 Aar efter, at man i Rusland har bøjet sig for Kulturens Fordringer, har man foreslaaet at anvende disse Straffe her. Der er noget vist oprørende deri. Men naar man saa i selve den Bestemmelse, ved hvilken man indfører Tamp og Rotting, siger, at de nærmere Regler om Straffen og dens Fuldbyrddelse skulle fastsættes ved kongelig Anordning, kan jeg ikke væрге mig for den Betragtning, at man dog skulde forskaane det kongelige Navn for at staa under denne Modbydelighed.

Det hedder saa om Straffen, at Revselsen som Regel skal fuldbyrddes, før Fuldbyrddelsen af den idømte Straf paabegynder.